

Lucian-Dragoș Bogdan
Picătura chinezească

Copyright © Lucian-Dragoș Bogdan
Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ

Picătura chinezească : roman / Lucian-Dragoș Bogdan – București:

Tritonic Books, 2018

ISBN: 978-606-749-330-6

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 195/aprilie 2018
Bun de tipar: mai 2018
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Lucian-Dragoș Bogdan

PICĂTURA CHINEZEASCĂ

Vagabond – Volumul 3

Cuprins

Capitolul I –	sau despre cum arată libertatea când ai trecut de patruzeci de ani	7
Capitolul II –	sau despre călătorii, amintiri și un mesaj neașteptat	22
Capitolul III –	sau despre un mister și o oportunitate	38
Capitolul IV –	sau despre cum e mai bine să-ți vezi de ale tale	51
Capitolul V –	sau despre cum își fac amatorii planul de bătaie	66
Capitolul VI –	sau despre cum se poate aduna o trupă de comando pe acordurile muzicii celor de la <i>Rolling Stones</i>	81
Capitolul VII –	sau despre ce-ar trebui să faci dacă primești un mesaj misterios	95
Capitolul VIII –	sau despre cum merg lucrurile când ai de-a face cu profesioniști	105
Capitolul IX –	sau despre ce se poate afla la o întâlnire pe terasă	117
Capitolul X –	sau despre cum e viața ca-n filme	130
Capitolul XI –	sau despre ce se-ntâmplă prin apartamentele din București	145
Capitolul XII –	sau despre cum încep să se trieze pistele	162
Capitolul XIII –	sau despre ce cauți și ce găsești	175

Capitolul XIV – sau despre unele locuri în care nu ți-ai dori să ajungi vreodată	194
Capitolul XV – sau despre cum unele finaluri nu știm dacă sunt fericite sau triste	207
Mulțumiri	220

Capitolul I sau despre cum arată libertatea când ai trecut de patruzeci de ani

— Încă un rând?

Am cântărit sticla în mână. Mai era o gură de bere pe fundul ei și am sorbit-o cu nesaț. L-am privit pe barman. Imaginea lui se defocaliza ușor în fața ochilor mei, semn că ar fi fost cazul să mă opresc. Cu vreo două ture în urmă.

— Cred că mai merge una, am spus.

Încă aveam coerență când vorbeam – un semn bun, totuși. Până să vină băutura, m-am uitat peste umăr. *QB Lounge* era plin la ora aceea, în special de puștime și tineri. Eu păream un intrus acolo, un bătrân.

Ca să fiu sincer, nu mă încânta direcția în care o lua viața mea. Câtă vreme fusesem însurat, programul îmi era mereu umplut de familie – în special de copii. Căutam evadarea în tot felul de activități – lectură, jocuri, chiar scris, la un moment dat. Acum, că aveam o grămadă de timp doar pentru mine, mă simțeam dezorientat, ca un deținut proaspăt ieșit din închisoare, care nu știe ce-ar putea face cu libertatea proaspăt obținută. El decide unde merge, când doarme, când mănâncă...

În dorința de a-mi găsi un nou program, de a pune bazele unei noi vieți, începusem să ies mai des în oraș, singur sau cu prietenii. Și, cum nu poți sta la masă doar să vorbești, cantitatea de alcool crescuse treptat, dar sigur, de la o lună la alta. Începusem să mă simt bine și dacă beam singur. Îmi dădeam seama că asta nu era bine, dar îmi tot repetam că puteam să mă opresc oricând. Mai mult, îmi promiteam că aveam s-o fac cât de curând.

— Te simți singur?

Am tresărit. Dacă deja gândurile începeau să se transforme în vorbe, însemna că era cazul să mă îngrijorez. Atâta mai lipsea acum, să mă trezesc în fața mea cu zâna cea albastră venită să mă transforme în băiat adevărat.

M-am răsucit spre locul de unde venise vocea.

Surprinzător, realitatea urma cumva povestea. Dama ce stătea picior peste picior la bar, expunându-și coapsele bronzate, purta o îmbrăcăminte albastră. Mai avea o eșarfă de aceeași culoare, ba chiar și oja de pe unghii reflecta nuanțe similare. Ochii erau căprui, lucru pe care l-am luat ca pe o ironie a sorții – deși, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-și pună lentile de contact. Părul blond, oxigenat, îi cădea în bucle pe umeri. I-aș fi dat undeva către patruzeci de ani, deși se străduia din răsputeri să arate mult mai tânără.

Îmi zâmbea încurajator și mă privea pe sub gene, încercând să flirteze.

— Habar n-am cum mă simt, i-am răspuns, tardiv, la întrebare.

— Ai chef de cineva cu care să stai la povești?

Am ridicat din umeri. Habar n-aveam. Era o seară în care nu găsisem altceva mai bun de făcut decât să ies undeva, să beau. Și, cum Gelu și Marian nu fuseseră disponibili, o făcusem singur.

Femeia a luat gestul meu drept o invitație și s-a mutat pe scaunul de lângă mine. Avea un parfum destul de greu. Nu neplăcut, doar excesiv de puternic.

— Eu sunt Nadia, s-a prezentat, întinzându-mi mâna.

I-am strâns-o ușor. Era moale, catifelată și ușor transpirată.

— Dinu.

Am schimbat câteva politețuri – genul de tatonare a terenului specifică unui flirt. Încă nu știam dacă mă interesa persoana, dar nu mă deranja să vorbesc cu cineva. I-am spus cu ce mă ocupam și am aflat că ea era secretară la o firmă italienească – una dintre multele din zonă, nu i-am reținut numele.

Când și-a terminat cocteilul, s-a scuzat că trebuie să meargă la toaletă. Cât timp a lipsit, i-am cerut barmanului să-i mai prepare unul, apoi l-am întrebat:

— O cunoști?

— Vine pe-aici în fiecare vineri și sâmbătă seara. La agățat, a completat după o scurtă pauză.

— Ah, deci la mine n-a fost doar chipul meu șarmant, m-am autoironizat.

— Vrei adevărul, sau să te fac să te simți bine?

— La naiba, dacă nici după atâtea beri nu sunt dispus să aud adevărul, atunci când?

— De obicei, dacă până la ora asta n-o acostează nimeni, trece ea la atac.

— Aha. Deci sunt din categoria „mai bine decât nimic”.

Barmanul a zâmbit complice.

— Uneori nu găsește nici așa ceva. Și-atunci ies eu în câștig.

— Pe bune?!

— Da. A făcut semn în spatele lui. M-a rezolvat de câteva ori pe lăzile de bere.

Respect L-am privit cu mai multă atenție. În fine, ținând cont cât de bine mă puteam eu concentra în acel moment. Nu-i dădeam mai mult de 19-20 de ani. Probabil era student și slujba de aici îl ajuta să facă un ban în plus față de ce primea de acasă. Cum se spunea, dacă Nadia ar fi rămas gravidă de prima dată când o făcuse, băiatul din spatele tejghelei putea fi al ei.

— Măcar e bună? am găsit cea mai idioată replică posibilă.

— Super-tare!

— Mda... Bei pe gratis, primești bacșiș, ai parte de sex...

Ce-ar putea să nu-ți placă la viața de barman?

Dacă interlocutorul meu voia să-mi dea o replică, n-a mai apucat. Nadia s-a întors, toată zâmbitoare. La cum cunoșteam femeile, bănuiam că-și retușase machiajul. Dar, în starea în care mă aflam, nu prea eram capabil să văd diferențele.

De fapt, ca să fiu cinstit, n-aș fi fost nici dacă eram treaz. Vero mi-o reproșase de multe ori.

— O, mi-ai luat încă un cocteil! Ce galant!

Femeia mi-a oferit o privire languroasă. Ciudat. În loc să mă topească, așa cum intenționase, gestul mi-a stârnit repulsia. Dintr-o dată, mi se părea că vedeam o babă disperată să se agațe cu ghearele de tinerețea pierdută, incapabilă să-și accepte vârsta.

Și-a așezat palma pe dosul mâinii mele. I-am simțit căldura.

Nadia era trecută, ca o haină purtată prea multă vreme. O floare cândva frumoasă, ce-și pierduse seva tinereții, iar petalele începuseră să se ploștească. De parcă eu aș fi fost mai breaz. În plus, nu mai fusesem cu o femeie de când...

Dinainte ca Vero și cu mine să completăm actele de divorț. Nu, mi-am făcut eu ordine în minte amorțită. Dinainte să ne separăm. Partea oficială venise mai târziu. Oricum, indiferent

cum aș fi calculat, tot îmi ieșea mai mult de un an. Și, chiar dacă trecusem de prima tinerețe, organismul încă-și mai cerea drepturile.

Principiile mele cu privire la relații puteau fi considerate rigide pentru vremurile acestea. Mi se părea că, odată ce te-ai angajat să trăiești împreună cu cineva, trebuia să te limitezi la acea persoană în ceea ce privea relațiile intime. Firește, mai avusesem și eu fantezii, dar nu trecusem niciodată mai departe de simple flirturi sociale. Singurul moment rămas în ceață în mintea mea o avea drept personaj pe Angelina, țiganca. Nu știam dacă atunci, beat mort fiind, făcusem ceva sau nu. Știam doar că imaginea sfârcului ei închis la culoare rămăsese să-mi bântuie amintirile.

Nu reușisem s-o iert pe Vero pentru relația ei extraconjugală. Chiar dacă acceptasem pactul de a trece peste, de a merge mai departe, gândul rămăsese să mă roadă asemenea unui vierme. Într-un fel pe care nu-l înțelegeam, acea fidelitate se proiectase dincolo de marginile căsniciei, încât, chiar și după separare și divorț, nu mă apropiasem de altă femeie.

Acum se apropiase una de mine. Doar pentru o aventură de o noapte, dar nu conta. Sau, tocmai, poate că era mai bine așa. Nu mă consideram pregătit pentru o relație serioasă. Dar pentru câteva clipe de plăcere...

Odată îndepărtate barierele – eveniment la care mai mult ca sigur contribuise și băutura – lucrurile au luat-o rapid la vale, în direcția firească. Nu era genul de întâlnire de tatonare, în care fiecare caută să pășească atent, pentru a studia potențialul partener. Știam amândoi ce doream și, odată ce ne-a fost clar că am ajuns la un acord, n-am mai pierdut timpul. La plecare, când am plătit, barmanul mi-a făcut încurajator cu ochiul.

Nadia locuia într-un bloc din apropierea căminelor studentești, puțin mai jos de Bazinul Olimpic. Avea un apartament cu două camere, aranjat cu mult bun gust. Am ajuns destul de repede în dormitorul conceput exact așa cum m-aș fi așteptat de la o doamnă ce se respectă. Satin, veioze cu forme de operă de artă și lumini discrete, masa de toaletă dotată cu accesorii dintre care nici măcar în stare de trezie n-aș fi recunoscut mai mult de o zecime, un tablou deasupra patului. Ce mai, tot tacâmul.

Partida de amor a fost o experiență interesantă. Mă obișnuisem cu Vero, cu mișcărilor ei, cu modul în care trupul i se potrivea în palmele mele, cu ce-i plăcea, cu ce-mi făcea, cum mirosea pielea ei, cum gemea...

Nadia era, evident, altfel. Săruta diferit, iar buzele aveau alt gust. Se mișca în alt mod, o excitau alt gen de atingeri, de mângâieri, de mișcări. Într-un fel, m-am simțit ca și cum făceam dragoste pentru prima dată.

Barmanul avusese dreptate. Femeia se pricepea al naibii de bine. Și-mi plăcea să cred că nici eu n-am dezamăgit-o. Cel puțin, speram că orgasmul nu fusese simulat. În timp ce stăteam întinși unul lângă altul, căutând să ne recăpătăm suflul, mi-a revenit în minte imaginea cu Pinocchio și zâna cea bună care-l transformase în băiat. Ei bine, se putea spune că visul mersese până la capăt și în ceea ce mă privea. Nadia mă transformase înapoi în bărbat.

Trezirea la realitate a fost mai dură decât mă așteptam. Într-adevăr, nu mă gândisem ce aveam să facem după, dar Nadia părea că știa foarte bine. Mi-a explicat pe un ton cald că se simțise foarte bine alături de mine, dar că, din experiența ei, era mai bine ca restul nopții să ni-l petrecem fiecare la casa lui.

— Altfel, dacă ne trezim dimineață unul lângă celălalt, cine știe ce situație penibilă apare. Sau ce gânduri stupide ne vin, a râs.

Năuc, i-am dat dreptate. M-am îmbrăcat și am plecat. Momentul în care am ieșit din apartamentul ei a fost unul ciudat. Ce trebuia să urmeze? Un sărut de despărțire? O frază banală de genul „ne auzim mâine”, ori un ”mai vorbim”, „ne mai vedem”? Habar n-aveam.

Nadia doar mi-a zâmbit din prag, m-a salutat, apoi a închis ușa. Iar eu am rămas pe casa scării, încercând să-mi dau seama dacă aceea era normalitatea sau nimerisem într-un film prost.

*

Sâmbătă dimineața m-a trezit telefonul. Mă durea capul, în gură aveam un gust cleios, lumina ce intra printre jaluzele mă deranja și, colac peste pupăză, aveam febră musculară. Cine a zis că sexul e sport n-a mințit.

Cea care mă suna era Anda. Mi-am dres rapid glasul și am răspuns.

— Ce faci, iubita lui tati?

— A zis mami să te-ntreb la ce oră vii după noi.

— O, v-ați trezit deja? am încercat eu să par stăpân pe situație. Mă gândeam să nu vă trezesc din somn, că știam că dormiți până pe la amiază...

— E unșpe jumate, a venit sentința din gura fiicei mele.

M-am repliat rapid.

— Păi da, la doișpe nu mai aveți scăpare.

Am auzit-o pe Anda râzând. Nu știu dacă mă credea sau sesizase că fusesem prins pe picior greșit. Nu conta. Am preluat rapid frâiele discuției.

Respect pentru oameni și cărți

— Ați păpat?

— Dap!

— Ok. Atunci vin să vă iau într-o juma' de oră. E bine?

— Da.

Am închis și mi-am făcut rapid planul de bătaie. Rupt cum eram când ajunseseam în puterea nopții, nu mai făcusem patul, ci mă trântisem în el îmbrăcat. Am aruncat rapid hainele în coșul de rufe, m-am bărbierit, am făcut un duș și m-am spălat pe dinți. Avantajul de a fi bărbat s-a văzut în faptul că toate astea mi-au luat doar un sfert de oră. Cu tot cu îmbrăcatul în haine curate. Din fericire, vara dormeam cu geamul deschis, așa încât nu trebuia să-mi fac griji legate de mirosuri

Graba de a fi gata la timp m-a ajutat să uit de starea de rău. Și de episodul cu Nadia. Am sărit rapid în mașină și am demarat. Abia după ce am pornit de pe loc mi-am dat seama că, dacă m-ar fi oprit poliția și mi-ar fi pus fiola, riscam să am probleme. La cât alcool ingerasem, probabil că încă mai apărea în sânge. Am decis să conduc prudent, ca să nu atrag atenția asupra mea.

Vero rămăsese cu copiii la vechiul nostru domiciliu, de lângă biserica baptistă, în timp ce eu îmi luasem în rate un apartament în apropiere de Lidl, pe bulevardul Revoluției. Nu era o distanță mare – cam un sfert de oră de mers pe jos. Dar bănuiam că, în starea în care mă aflam, efortul m-ar fi doborât repede, mai ales dacă iubiții mei copii ar fi decis că voiau să mergem la Mall sau în cine-știe-ce altă parte a orașului.

Custodia lor o rezolvaserăm relativ simplu. În zilele acelea, statul o oferea la comun ambilor părinți – un lucru normal, consideram eu. Anda era destul de mare ca să spună cu ce părinte dorește să stea și-și alesese mama. A fost interesant să urmăresc procesul din mine. Pe de o parte, mi se părea

alegerea logică. Vero se-ngrijea de ei mult mai bine decât puteam s-o fac eu. Când discutaserăm între noi, stabiliserăm că amândoi copiii ar fi trebuit să rămână la ea, dar că puteau veni oricând la mine. Totuși, alegerea Andei, exprimată explicit, mă îndurerase, chiar dacă știam că mă iubea.

Ciudate ființe suntem noi, oamenii...

Pentru a nu le da peste cap programul de școală, hotărâserăm ca Anda și Tudor să vină la mine în weekend. Și, firește, când Vero avea vreo delegație sau vreunul dintre copii își exprima dorința în afara aceluia program. Sărbătorile de iarnă fuseseră mai dificile, deoarece alergaserăm bieții copii de la apartamentul unuia la al celuilalt, dornici să le arătăm ce le aduseseră doi Moși Crăciuni ce încercau să concureze unul cu celălalt.

Când am ajuns la apartamentul Veronicăi – ce ciudat suna să gândesc așa, după ce-mi fusese casă atâția ani! – copiii erau gata.

— Ai grijă să-și facă temele! mi-a atras atenția fosta mea soție. Și ajută-l pe Tudor la matematică, se cam încurcă.

— Ok.

— Când îi aduci înapoi?

— Mâine pe seară?

— Pe la cinci. Trebuie să se spele pe cap, să-și facă ghiozdanele...

— Pe la șapte, am plusat eu. Se spală pe cap în seara asta, la mine.

Vero ar fi vrut să protesteze, dar entuziasmul lui Tudor a determinat-o să tacă și să aprobe scurt. Și-a pupat copiii, apoi ne-a urat distracție plăcută.

— Unde mergem azi, tati?

— Voi ce-ați avea chef?